

USA är inte berett att ge upp Latinamerika

Patricio Montesinos, Angel Guerra

De vet att de förlorat mark i "Vårt Amerika" - det latinamerikaner och karibier kallar Amerika söder om Rio Grande, grännsfloden mellan USA och Mexiko - och försöker återvinna den med alla medel: "mjuka", lågintensiva eller våldsamma kupper" mot olydiga regeringar.

Redan innan Latinamerikas och Karibiens regeringar 2011 bildade Celac - Latinamerikas och Karibiens Gemenskap - inledde USA sin motoffensiv. 2008 aktiverades Fjärde flottan för att patrullera och hota Sydamerika. Sedan kom Colombias bombningar mot på Ecuador och USA-stödda kupp försök i Bolivia 2008, statskupper i Honduras och Paraguay 2009, kupp försök Ecuador 2010, och de nu pågående så kallade mjuka kupperna. Det hade startat med kuppen mot Chávez 2002-03 och nu senast Colombias paramilitära infiltration över gränsen till Venezuela till stöd för USAs omstörtning försök.

Mediamakten uppviglar

Destabiliseringen intensifieras i Venezuela, Brasilien, Ecuador, El Salvador, Argentina för spridning i fler länder där anti-imperialistiska och anti-nyliberala processer pågår och som försvarar den regionala integrationen. Till sin hjälp har USA arvingarna till den europeiska kolonialismen, uppfostrade i USAs nykolonialism, vana att ta till våld för att påtvinga folken sin vilja. Men de traditionella borgerliga partierna har försvagats av banden till förtryckande polis, paramilitärer, korruption, knarkhandel och underdånighet till Vita huset. De vet att deras chanser att vinna val är små.

De äger mediamakten, den pressfrihet som är deras för att ljuga, baktala, uppvigla och skrupellöst provocera till upplopp av det slag som ägt rum i Brasilien och Ecuador. De bryter alla regler för den "demokrati" de säger sig försvara, och deras krav är alltid desamma: att självständiga regeringar ska störtas.

USAs "kulturindustri" - innefattande mediekonglomeraten i Latinamerika - förgiftar, brutaliserar och förleder miljoner människor. Det är vad som pågått det senaste året i Brasilien, Ecuador och Argentina. Till detta kommer de USA-ledda och finansierade så kallade färgrevolutionernas med deras aktivister och "sociala medier".

Förtala, Korrumpera, Splittra,

Det privata "näringslivet" drar igång omfattande ekonomisk krigföring och skapar varubrist som i Venezuela, korrumpierar politiker, militärer och svaga "vänsterfigurer" och driver fram folkstormar som anklagar regeringarna för korruption som i Ecuador. De till och med använder kriminella gäng för att skapa kaos som i El Salvador.

Främsta målet är Maduro och chavismen i Venezuela, följda av Correa i Ecuador, Dilma och Lula i Brasilien och Sanchez Cerén i El Salvador. Men det innebär inte att det progressiva skedet är över. Det som däremot har inträtt är USAs och högerens kupper när de inte kan vinna valen.

USA försöker också blåsa liv i gränsvister mellan länderna för att försvaga regeringarna och riva upp den regionala enheten. USA ökar sin militära närvaro i länder som de betraktar som vänner och tillhandahåller baser för Pentagons specialstyrkor.

Denna nya samordnade operation mot Latinamerika och Karibien är i full gång. Finansieringen kommer från Washington och ur knarkhandeln. USA-finansierade "oberoende" biståndsorganisationer undergräver genuina gräsrotsorganisationer, blåser upp motsättningar mellan etniska minoriteter, religiösa riktningar och mellan de fattigasste: fattigbönder, gruvarbetare och andra arbetare.

"Den progressiva cyklens slut"

USAs högmod har fått ny näring av de framgångar de nått i destabiliseringspolitiken. Sedan viss tid har både högern och vissa vänsterkretsar i Latinamerika och Karibien utropat slutet för det de kallar den progressiva cyklens. Det är ett faktum att de progressiva regeringarnas offensiv dämpats. De folkliga, revolutionära processerna växer inte rätlinjigt, de har framgångar och motgångar, hur bra ledningarna än är och hur omfattande folkligt stöd de än åtnjuter.

Beteckningen progressiva regeringar är inte heller den mest intressanta, viktigare är deras olika grader av oberoende och självständighet mot USA, hur de arbetar för latinamerikansk och karibisk integration, tar avstånd från nyliberalismen och arbetar för en värld med många poler. Dit hör sydamerikanska Argentina, Bolivia, Brasilien, Ecuador, El Salvador, Nicaragua, Surinam, Uruguay och Venezuela samt karibiska Antigua och Barbuda, Dominica, Grenada, Kuba, Sankt Christopher och Nevis, Santa Lucía, San Vicente och Grenadinierna.

Det är klart att när en så enastående ledare som Hugo Chávez går ur tiden får det följder. Oavsett Nicolas Maduros ansträngningar har integrationstakten dragits ned. Till det bidrar oljans och andra råvarors prisfall som lett till avmattning i Venezuela och Brasilien och krympande fonder för omfördelning och minskad köpkraft. Till detta kommer politiska misstag och otillräckliga insatser.

Folkliga stödet är starkt

Men de progressiva krafterna har inte runnit ut. Det folkliga stödet är fortfarande starkt, så starkt att högern inte kan vinna valen utan USAs stöd till undergrävande verksamhet, valfusk och kupper. Ett viktigt skäl är att trots den internationella ekonomiska krisen har de regeringar som är självständiga mot USA uppnått ojämförliga sociala framsteg i Celac-länderna, som når de som aldrig tidigare haft något alls. Miljoner människor har lyfts ur fattigdom, miljoner barn och ungdomar får gå i skola, får utbildning och läkarvård och bättre levnadsvillkor. Där finns kraften som kan stoppa USAs offensiv. Översättning Eva Björklund